

Arrest

nr. 346 023 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
voor wie optreden als wettelijke vertegenwoordigers (ouders) X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, voor wie optreden als wettelijke vertegenwoordigers X en X op 9 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 juni 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.01.2024, actualisatie op 22.05.25, werd ingediend door :

Het minderjarige kind:

*R. G., D. (R..R *)*

*Geboren te * op *.*.2016*

Nationaliteit: Eritrea

*Adres**

*Wettelijke vertegenwoordiger, de moeder: O.A., . (R.R. *)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat onderhavige aanvraag enkel wordt ingediend voor het minderjarige kind D. Haar moeder en tevens wettelijke vertegenwoordiger is mevrouw O.A., L. (R.R. *). Zij maakt geen deel uit van onderhavige aanvraag. De elementen die eventueel betrekking hebben op mevrouw O. A., L. worden aldus niet in overweging genomen. Zij beschikt tevens niet over legaal verblijf in België. Er wordt vermeld dat mijnheer G. R., geboren op 01.01.1997, eveneens optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van D.. Hij is echter verblijvende te Eritrea. Mijnheer heeft nooit verblijfsrecht gehad in België en is nooit ingeschreven is geweest op een adres in België.*

De moeder van betrokkene, O. A. L., diende op 25.02.2021 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in voor zichzelf en D. Op 12.07.2021 deed zij afstand van het VIB. Vervolgens diende zij op 05.10.2021 een tweede VIB in voor zichzelf en haar kind D. Deze werd beoordeeld als niet-ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 07.02.2022. Betrokkene wist dat haar verblijf en dat van haar kind slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het VIB en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 08.04.2022 werd een VIB ingediend voor D. Deze werd beoordeeld als niet ontvankelijk door het CGVS op 08.09.2022. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 26.09.2024. Op 13.12.2024 nam het CGVS een nieuwe niet ontvankelijke beslissing. Op 09.05.2025 werd het ingediende beroep door de RVV verworpen. De duur van de twee eerste procedures – namelijk iets minder dan 5 maanden voor het eerste VIB; iets meer dan 4 maanden voor het tweede VIB – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Voor wat betreft het feit dat het VIB enkel voor D. meer dan 3 jaar – namelijk 3 jaar en 1 maand – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Er wordt in de aanvraag aangehaald dat de situatie van D. afwijkt van deze van haar moeder. Haar moeder verkreeg internationale bescherming in Italië op 05.02.2021 en de advocaat van betrokkene meent dat niet vaststaat dat dit tevens zo is voor D. Er zou geen onderzoek verricht zijn of het werkelijk vaststaat dat D. over internationale bescherming beschikt in Italië. Echter, uit de beslissing van het CGVS dd. 13.12.2024 blijkt dat: "jij de procedure van jouw moeder gevolgd bent evenals dat de bevoegde instanties in Italië toendertijd eenzelfde beslissing voor jou genomen hebben en jij eveneens internationale bescherming geniet in Italië. Dit staat vast nu ook uit een antwoord van de Italiaanse asielautoriteiten (dd. 28/11/2024) blijkt dat jouw moeder samen met jou een verblijfsvergunning voor internationale bescherming uitgereikt kreeg op 5 februari 2021." (p.2). Uit deze beslissing blijkt aldus dat D. wel degelijk over een statuut in Italië beschikt, en dit sinds 05.02.2021. Zij dient dus niet terug te keren naar Eritrea, maar kan samen met haar moeder terugkeren naar Italië om de machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. De argumenten dat D. een afwijkende situatie heeft dan die van haar moeder en dat zij niet van haar moeder mag gescheiden worden kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Er worden in de aanvraag bewijzen van scholing van D. voorgelegd. Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van verblijf, in dit geval Italië, kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van verblijf te vinden is. Betrokkene bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien heeft mevrouw, de wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind, steeds geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de eigen ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder wordt hieromtrent verwezen naar artikel 8 EVRM, waarbij gesteld wordt een belangrijk sociaal leven tot stand te hebben gebracht. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of

consulaire post in het land van herkomst. Echter, haar moeder, de wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind, mevrouw O. A. L. heeft hier geen legaal verblijf. Bijgevolg geldt de verplichting om terug te keren naar het land van verblijf, Italië, om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene, gezien haar jonge leeftijd afhankelijk is van haar moeder, waarmee zij samenwoont. Echter, haar moeder beschikt niet over enig verblijfsrecht. Het minderjarige kind kan samen met haar moeder terugkeren en wordt aldus niet gescheiden van haar gezinsleden. De bestaande gezinseenheid van het kind blijft aldus behouden. Er wordt verder niet aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin in België verblijven, noch dat de eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkenen tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Italië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten, samen met haar moeder, met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Hetzelfde gaat op voor art. 6 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van het minderjarige kind niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van verblijf. Bewijzen van het tegendeel worden alvast niet voorgelegd.

Verder wordt er verwezen naar de General Comment nr. 5 (2003) dd. 27.11.2003 van het VN Kinderrechtencomité. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het vertegenwoordigd wordt door de moeder die de mogelijkheid heeft om alle elementen (inclusief deze van het kind) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Verder dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van verblijf om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet enkel geldt voor het kind, maar dat haar moeder haar kan vergezellen en ze dus niet gescheiden zal worden van haar moeder.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van verblijf een schending zou betekenen van art. 28 en 29 van het Verdrag van de Rechten van het Kind (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar haar moeder wist dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun VIB. Het feit dat haar kind al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten.

De betrokkenen voeren tevens de schending aan van artikels 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de bestreden beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

De overige aangehaalde elementen (Het overzicht van deelname aan activiteiten in 2024-2025, inschrijving in de academie, verslag huiswerkbegeleiding, de getuigenissenverklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. De verzoekende partij – de minderjarige D. (geboren op 11 september 2016) - gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Eritrea of Italië, voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf, een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen.

Namens de minderjarige D. werd derhalve aangehaald dat er “buitengewone omstandigheden” zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van hun verblijfplaats te rechtvaardigen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK.

3. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige D.

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige D. De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige D. een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Dat de moeder van de minderjarige D. in België verblijft en niet terugkeert naar Eritrea of Italië, vormt voor de minderjarige D. zelf een feit waaruit buitengewone omstandigheden voor haar volgen.

De minderjarige zelf draagt hiertoe geen verantwoordelijkheid, terwijl dit ten onrechte door de gemachtigde wordt geponeerd in de bestreden beslissing als een reden om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te ontkrachten. De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd enkel ingediend op naam van de minderjarige D. Er dient derhalve (enkel) vanuit de opgeworpen situatie namens de minderjarige D. te worden beoordeeld of er voor hem “buitengewone omstandigheden” zijn.

Verzoekster is als minderjarige afhankelijk van haar ouders. Zij kan niet in staat (en kan evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig – m.a.w. buiten haar ouders om – haar leven vorm te geven en dus een aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er diende derhalve enkel te worden onderzocht of er in hoofde van de minderjarige D. zelf buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er dient dus niet te worden onderzocht of er in hoofde van de ouders van de minderjarige buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dan wel of zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst toe. De beslissing richt zich enkel op de situatie van de minderjarige D.

Er is tussen de minderjarige en haar moeder een afhankelijkheidsband. Haar moeder is voor de opvoeding. De minderjarige is derhalve gehouden om bij haar moeder te blijven in België. Zij kan niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De minderjarige D. kan evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van haar moeder.

Voor de minderjarige D. - voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend - maakt de aanwezigheid van haar moeder in België derhalve een buitengewone omstandigheid uit. De aanwezigheid van haar moeder in België maakt voor hem een feit uit, waaraan zij zélf niets kan veranderen. Ten onrechte werd hiermee niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De minderjarige D. kan bovendien niet worden geacht zich bewust te zijn van zijn verblijfsrechtelijke situatie, laat staan dat zij verantwoordelijk moet geacht worden voor de gedragingen van haar moeder (bv. indien zij niet vrijwillig terugkeert na afloop van de procedure tot internationale bescherming).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd opgeworpen dat het niet vaststaat dat verzoekster actueel zou kunnen beschikken over een statuut in Italië, hetgeen niet wordt bijgetreden door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Hiervoor wordt verwezen naar de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In naam van de minderjarige D. werd op 8 april 2022 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Een persoonlijk onderhoud vond plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 10 augustus 2022, nadat het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt op 12 april 2022. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op 16 december 2024 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd. Door de verzoekende partij werd evenwel beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor deze beslissing (nog) niet definitief is.

In de bestreden beslissing wordt bovendien geen afdoende onderzoek verricht of het werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij (de minderjarige D.) over internationale bescherming - met bijhorend verblijfsrecht - zou beschikken in Italië. Hiervoor kan niet louter worden verwezen naar de vaststellingen die werden verricht ten aanzien van de moeder van de minderjarige in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aangezien de informatie in het administratief dossier enkel uitgaat van de moeder van het gezin.

De verkregen informatie vanuit Italië stelt enkel dat de moeder van de minderjarige zou beschikken over internationale bescherming op basis van een brief van 17 mei 2021 afkomstig van het dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione van Rome.

Het statuut van de minderjarige D. komt nergens ter sprake in het dossier van haar moeder, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij over internationale bescherming zou beschikken in Italië, zoals dit ten onrechte het geval is in de bestreden beslissing.

Ten onrechte wordt louter aangenomen dat de minderjarige D. wel een statuut zou hebben gekregen in Italië omdat zij geen apart verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. De verzoekende partij bekritiseert dan ook dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de verkregen "internationale bescherming" in Italië, terwijl dit in de bestreden beslissing als uitgangspunt wordt genomen.

De minderjarige wijst erop dat zij effectief géen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Italië. Er werd daarom enkel voor de moeder van de minderjarige D. een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd in Italië.

Er zou thans ook een bijkomend antwoord zijn van de Italiaanse asielautoriteiten van 28 november 2024, waarover de verzoekende partij geen kennis heeft. Uit dit antwoord zou blijken dat zowel de moeder van verzoekster als verzoekster zelf een verblijfsvergunning heeft verkregen. Dit wordt door haar betwist. Zij stelt niet eerder in het bezit te zijn geweest van een Italiaanse verblijfsvergunning. Het is de verzoekende partij dan ook niet duidelijk welke informatie effectief vermeld zou staan in het antwoord van de Italiaanse asielautoriteiten van 28 november 2024. De verkregen verblijfsvergunning dateert bovendien reeds van 5 februari 2021.

Er blijkt niet dat dit verblijfsrecht ook actueel nog geldig zou zijn, in de mate dat zelfs maar zou vaststaan dat een eerdere verblijfsvergunning werd afgegeven.

Hierom kan de gemachtigde niet (met zekerheid) poneren dat de minderjarige D. zou kunnen terugkeren naar Italië toe om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de gewone procedure (namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland).

5. De minderjarige D. verblijft langdurig in België, groeit alhier op, is hier schoolgaand en is geworteld in België. Deze verworven stabiliteit is, temeer voor een minderjarige, van primair belang. Deze elementen werden door de verzoekende partij opgeworpen als buitengewone omstandigheid.

Dat de minderjarige D. zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door haar ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige D. om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Eritrea of Italië af te reizen - waarmee de minderjarige geen enkele band meer heeft en waardoor zijn scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige D. vormt een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige in zijn jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van zijn ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat hij nog kwetsbaarder is dan een "modaal" kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, tDelinaten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige D. haar vertrouwde omgeving moet achterlaten, haar vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De bestreden beslissing vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen¹.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze primaire belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde. Dat de minderjarige D. zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door haar ouders werden gemaakt.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “*buitengewone omstandigheden*” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3. In verband met het betoog dat de verwerende partij niet met zekerheid kan poneren dat de verzoekende partij samen met haar moeder een verblijfsvergunning zou hebben in Italië, wijst de Raad erop dat zij hier niet in kan worden bijgetreden. In het arrest nr. 326 248 van 6 mei 2025, waarin werd geoordeeld over het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard op grond van het feit dat de verzoekende partij, samen met haar moeder, internationale bescherming geniet in Italië, werd het volgende gesteld:

“5.4. In de bestreden beslissing en voormelde beschikking onder punt 5 wordt verder geduid dat verzoekster “[haar] moeder als begeleide minderjarige vergezelde toen deze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en er internationale bescherming verkregen heeft in 2021 en een verblijfsvergunning uitgereikt kreeg in Rome op 5 februari 2021 die geldig is tot 2026 (zie administratief dossier). Aangezien uit deze verklaringen tevens kan blijken dat jij er als begeleide minderjarige geregistreerd werd en géén apart verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, kan er bijgevolg vanuit gegaan worden dat jij de procedure van jouw moeder gevolgd bent evenals dat de bevoegde instanties in Italië toentertijd eenzelfde beslissing voor jou genomen hebben en jij eveneens internationale bescherming geniet in Italië. Dit staat vast nu ook uit een antwoord van de Italiaanse asielautoriteiten (d.d. 28/11/2024) blijkt dat dat jouw moeder samen met jou een verblijfsvergunning voor internationale bescherming uitreikt kreeg op 5 februari 2021.”
Zoals reeds in de beschikking werd gesteld, blijkt hieruit genoegzaam dat ook verzoekster internationale bescherming geniet in Italië.

5.5. Door louter te ontkennen dat hen internationale bescherming werd verleend in Italië, brengt verzoekster geen concrete en objectieve elementen bij die hier anders over doen denken.

Ter zitting onderstreept zij dat verweerder in deze heeft vastgesteld dat zij in Italië geen verblijfs-documenten hebben verkregen. Dit strookt echter niet met wat in de bestreden beslissing staat. Er werden wel degelijk verblijfsvergunningen afgeleverd voor verzoekster en haar moeder, maar deze zijn echter nooit afgehaald. Zoals is gebleken uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking ligt dit geheel aan het eigen toedoen van verzoeksters moeder die heeft nagelaten om hun verblijfsdocumenten af te halen. In het antwoord van de Italiaanse asielautoriteiten van 28 november 2024 staat duidelijk te lezen:

“- She [lees: Verzoeksters moeder] was issued a permit of stay for international protection together with her daughter [R.G.D.] 11.09.2016”

- A permit of stay for international protection was not notified because it was absconded”
(AD CGVS, map met landeninformatie, stuk 3).

Dit stemt overeen, zoals in de bestreden beslissing en beschikking wordt opgemerkt, met wat haar moeder hierover verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming – namelijk dat ze Italië verliet toen ze de beslissing kreeg in Italië dat ze daar een document mocht krijgen, en ze dus nooit de verblijfsvergunning ging ophalen (AD CGVS, map met landeninformatie, NPO moeder 6 januari 2022, p. 7-8).

Raad herhaalt verder nog volgende grond uit de beschikking, die niet word weerlegd: “Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verblijfsvergunning die aan de verblijfsstatus gekoppeld is, geldig is tot 2026

(AD CGVS, map met landeninformatie, brief Italiaanse Dublin Unit van 17 mei 2021). Dit stemt overeen waar de beschikbare landeninformatie aanduidt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, vijf jaar geldig zijn (AIDA, update 2022, p. 216). Dat de geldigheid van verzoeksters verblijfsrecht en dat van haar moeder inmiddels zou zijn verstreken, kan dan ook niet worden aangenomen. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoeksters Italiaanse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat haar betoog hieromtrent, niet dienstig kan worden aangevoerd.”

Dit arrest van 6 mei 2025 was gekend aan de verzoekende partij op het moment dat zij haar verzoekschrift indiende tegen de thans bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij mist blijft spuien over haar status in Italië, is dan ook verre van ernstig te noemen. Dat het door haar geviseerde motief, gestoeld op de bevindingen in de beslissing van de commissaris-generaal niet deugdelijk zou zijn, is in ieder geval niet aangetoond. Op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen was de verblijfsvergunning nog geldig.

2.4. Verder is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij niet verantwoordelijk kan geacht worden voor de gedragingen van haar moeder. Dit impliceert evenwel niet dat zij zich kan steunen op diens illegaal verblijf in België en haar onwil om terug te keren naar Italië, alwaar zij beiden een internationale beschermingsstatus hebben, als buitengewone omstandigheid. Eén en ander klemt des te meer nu de moeder van de verzoekende partij, als haar wettelijke vertegenwoordigster, meerdere keren benadrukt dat zij zelf geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en zij dus geen enkel beletsel aantoonde om zich opnieuw naar Italië te begeven, samen met haar kind. Het kan niet worden gehonoreerd dat de moeder van de verzoekende partij op die manier zelf de buitengewone omstandigheden voor haar kind creëert.

2.5. Wat er ook van zij: de verwerende partij heeft zich niet beperkt tot de verantwoordelijkheid van de moeder voor de situatie van de verzoekende partij, maar zij heeft wel degelijk de concrete elementen die in de aanvraag werden aangehaald onderzocht in het licht van de vraag of ze in aanmerking konden worden genomen als buitengewone omstandigheid voor het minderjarige kind. Zij heeft daarbij onder meer vastgesteld dat (i) niet is aangetoond dat geen scholing kan worden verkregen in Italië; (ii) de moeder van de verzoekende partij, van wie zij afhankelijk is, geen legaal verblijf heeft in België zodat het minderjarige kind samen met haar moeder kan terugkeren en de bestaande gezinseenheid van het kind behouden blijft; (iii) niet wordt aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin in België verblijven; (iv) niet wordt aangetoond dat de eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM); (v) niet is aangetoond dat er bepaalde sociale bindingen werden opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin moeder en kind verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Italië uitgesloten is; en (vi) een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij de elementen van haar aanvraag herhaalt en zich verder vergenoegt met een aantal algemeenheden, om tot de conclusie te komen dat de bestreden beslissing de primaire belangen van de minderjarige doorkruist en de fundamentele grondrechten schendt. Evenwel moet erop worden gewezen dat het (hoger) belang van het kind -zoals dat voortvloeit uit de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen- een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind weliswaar een bijzondere plaats in, maar die maakt het niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). In die context stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet met concrete argumenten ingaat op de motieven van de bestreden beslissing waarin op de door haar aangevoerde elementen werd geantwoord, laat staan dat zij aantoont dat de belangenafweging die daaruit is voortgevloeid kennelijk onredelijk is, onzorgvuldig of onwettig. Waar zij wijst op de grotere kwetsbaarheid van asielzoekerskinderen, moet erop worden gewezen dat zij dat niet in haar aanvraag had aangehaald, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. De Raad kan dat evenmin, om redenen die hiervoor reeds werden uiteengezet.

2.6. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”*

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

E. VAN GESTEL, toegevoegd griffier

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

E. VAN GESTEL

A. WIJNANTS